

ΟΙ ΕΥΠΟΛΥΤΟΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Οἱ Θεοτοκισταί, ἡ ἀκύρωσις καὶ τὰ γραφτά των.

Εἰς τὰ γραφτά τῶν Θεοτοκιστῶν καὶ τοῦ κ. Πολυλά, τὰ ποῖα καὶ πρὸ τῶν ἐκλογῶν καὶ τώρα ἀκόμη ἐξακολουθοῦν ἃ δημοσιεύουν, πολὺ σπανίως εὐρεθῆκαμε εἰς τὸν πειρασμὸν ν' ἀπαντήσωμεν, ὄχι βεβαίως ἀπὸ περιφρόνησιν (διότι πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἔχουν χειροτονήσῃ μετὰ τὴν μέθοδον τοῦ «Ἀλληλοθουμασμοῦ» μεγαλοφυῆς πρώτης καὶ δευτέρας τάξεως ἐνώπιον τῶν ὁποίων συνήθισαν τοὺς ἀγαθοὺς Κερκυραίους νὰ τρέμουν!) ἀλλὰ διότι ἡμεῖς εἰς τὴν μικρότητά μας σπανίως ἀναγνώσαμε ἐπιχειρήματα ἀξία συζητήσεως καὶ ἀνασκευῆς. Ἐξήγουμεθα. Τί ἤμπορούσε λ. χ. κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ, εἰς τὸν λόγον ποῦ ἔκαμε ὁ Θεοτόκης τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν ὁποῦ ἐξέβρισε καὶ Κυβέρνησιν καὶ πολιτευομένους μετὰ τὸν ὅποιον πητὴ κανεὶς πολιτευόμενος σεβόμενος τὸν ἑαυτὸν τοῦ θὰ μετεχειρίζετο; Τί ἤμπορούσε ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς εἰς τὸ περιεργὸν καὶ παιδιάρσιο καὶ ἱησοῦτικὸ ἐπιχειρήματ' αὐτοῦ, ὅταν ἔλεγαν πρὸς τὸν Βασιλῆα διὰ νὰ τὸν παραπέισουν τάχα νὰ μὴν συντρέξῃ! «Δὲν ἐντρέπεσαι ν' ἀνήκῃς εἰς κόμμα εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκει ὁ Κωσταντᾶς;» Τί ἤμπορούσε κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς δύο λογιδρια τοῦ Πολυλά τὰ ὁποῖα κατ' ἀπίστησιν τῶν φίλων τοῦ τρεῖς φορὰς ἐδημοσίευσεν, τὰ ὁποῖα διαβάζοντας κανεὶς νομίζει ὅτι ἀκούει κανέναν βάρβαρον μεσαιωνικὸν ἱεραπόστολον ποῦ διψᾷ αἶμα, ὅταν λέγει αἰὶ Ἑβραῖοι εἶναι ἡμιᾶγριοι, εἶναι φοβερά πληγῆ ἦτις πρέπει νὰ καυτηριασθῇ! ἢ ὅταν συμβουλεύει τοὺς ἐκλογεῖς «εἰς τὰς προκλήσεις (!) τῶν συμπολιτευομένων ν' ἀντιταξοῦν ἀφοβίαν» δηλαδὴ βλέπων ὅτι ὁ φιλήσυχος Κερκυραϊκὸς λαὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ προβῇ εἰς ὅσα αὐτὸς ἠλπίζεν, τὸν ἐνθαρρύνει! τί ἤμπορούσε κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν «Ρήγαν» ὅταν ἔλεγεν εἰρωνευόμενος τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς ταιλαιπῶρους καὶ ρακενδύτους Ἰουδαίους ποῦ ἐπαγγέλλον ἐπειτα ἀπὸ ταῖς λυπηραῖς σκηναῖς τοῦ Ἀπριλίου δια νὰ εὐρωσῶν ὀλίγον ἄρτον μετ' ἀφθονῆν ἐργασία αὐτοῦ; Κυβέρνησιν διέθεσεν ὑπὲρ αὐτῶν δραχμὰς 1000 καὶ οὕτως ἐπιθεωρήθησαν ἐπὶ τοῦ Αὐστριακοῦ ἀτροπλοῦ 87 ἄνδρες καὶ 44 γυναικόπαιδα, ἅτινα ἤδη ἐπαγγέλλον εἰς

τὴν Κέρκυραν», εἰς τὴν σκληρὰν καὶ ἀπᾶνθρωπῆ αὐτῇ εἰρωνείᾳ δὲν ξεῦρει κανεὶς τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃ τὴν ἔλλειψιν αἰσθήματος φιλήθρωπιας, ἢ τὸ τυφλὸν κατὰ τῶν Ἑβραίων πάθος, διότι δὲν πιστεύομε ὅτι ὁ κ. Πολυλάς ὡς ἀνεπτυγμένος καὶ γραμματισμένος κτηνωπὸς ὅπου εἶναι (ἔστω καὶ κατὰ τὴν μέθοδον τῆς εταιρίας τοῦ ἀλληλοθουμασμοῦ) ἔχει ἀληθινὴν πεποιθήσιν εἰς ὅσα γράφει κατὰ τῶν Ἑβραίων, διότι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὅταν συνέτρεχεν ὡς βουλευτὴς ἐπήγε προσωπικῶς εἰς τὸ Συναγωγῆν, καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ῥαββῖνον τοὺς ψήφους τῶν συζύγων καὶ ἀδελφῶν τῶν γυναικόπαιδων, τὰ ὁποῖα θέλει σήμερα νὰ καυτηριάσῃ. Τότε ὁ Ῥαββῖνος Λέβης τὸν ἐδέχθη πολὺ καλῶς, τοῦ ἔκομε ἐναντὶ ὤρειον λόγον ποῦ τόσον ἐνθουσιασθήκε ὁ Πολυλάς ποῦ εἶπε ὅτι «ὁ Ῥαββῖνος καὶ ὁ λόγος τοῦ ἦσαν γιομάτοι καρδιά», ἀλλὰ καὶ μετὰ αὐτὰ ψήφους Ἑβραϊκοὺς δὲν ἔλαβε!

Τί ἤμπορούσε ἐπαναλαμβάνομε ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς εἰς τέτοια ἐπιχειρήματα καὶ ἰδέαις;

Προχθὲς ὅμως βλέποντας ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή ποῦ θὰ δικασθῇ ἡ ἐκλογή, ἐκάλεσαν γενικὴ ἐπιστρατεία τῶν δημοσιογράφων τοῦ κόμματος, καὶ ἐβγαλαν ἓνα φυλλάδιον εἰς τὸ ὁποῖον ἀπειλοῦν τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, λέγοντας μετ' ἄλλα λόγια εἰς τοὺς δικαστὰς «μὴν φοβηθῆτε νὰ ἐπικυρώσετε τὴν ἐκλογὴν, ἐὰν τὴν ἐπικυρώσετε σὰς κανὴν τιμὴν, καὶ θὰ δείξετε ὅτι εἰστε ἀνεξάρτητοι». Ἀλλὰ τοὺς ἐρωτῶμεν τί θὰ εἶπουν τότε, ἐὰν τυχὸν οἱ δικασταὶ πειθόμενοι μετὰ τὰς ἀποδείξεις τῶν διαφόρων γεγονότων καὶ παρανομιῶν τὰς ὁποίας προβάλλει ἡ ἐνστάσις τῆς ἀκυρώσεως, ἀκυρώσουν τὴν ἐκλογὴν; Τὴν γνώμην τους οἱ Θεοτοκισταὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τῆς ἀκυρώσεως, ἀφίουν νὰ νοηθῇ ἀρηθρικῶς πρὸς ὅσα λέγουν διὰ τὴν ἐπικύρωσιν θετικῶς. Ἡμεῖς μετὰ μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τοὺς δικαστὰς, δὲν ἐτολήσαμε νὰ ἐγγιζομεν τὸ ζήτημα μετὰ τὸν τύπο, διότι τὸ σεβᾶς πρὸς τὴν Δικαστικὴν ἐξουσίαν ἐπιβάλλει εἰς καθὲν πολίτην νὰ μὴν ἐγγιζῇ ζήτηματα τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὴν Δικαιοδοσίαν τῆς. Μετὰ δυσἀρέσκεια δὲ ἀναγκασθήκαμε νὰ ἀπαντήσωμε τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις εἰς ὅσα ἐγράψαν περὶ δικαστῶν καὶ Δικαιοσύνης εἰς τὴν μεγάλην φυλλάδα τους, οἱ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ὁ πᾶσαν μετέβαινε τακτικὰ καθὲν Παρασκευὴν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ὑπὸ κτηγόρου δυνιστῶν τοὺς τελευτᾶ του εἰς τοὺς Δικαστὰς τιέζων καὶ ἀπειλῶν

γὰ τὸν ἀρχηγὸν μας. Ἄλλη φορὰ κ' ἐγὼ ἤμουν ἀγγελ-
 λος, τὴν ἀγγελίαν ἄλλοι σὴ βρῶσι πῶπειρα νερὸν,
 τώρα τὸ πίνουσι ἄλλοι. Τὸ ξερό μου κεφάλι ὅλα τὰ φταίει.
 Μοῦ ἐπήρατε ἄλλοι, ἰκαρώτεροι μου, τὴν ἀρχηγίαν τοῦ
 Ῥήγα καὶ τὸ ἐλῆας, κ' ἐγὼ γυρίζω σὰ φάντασμα, περι-
 φρονημένος ἀπὸ ὄλους. Πηγαίνω στήν ἀγορὰν, τρέχω στή
 σπηλιὰ, καταφεύγω στὸ καμπιέλο, ἀναβαίρω τὴ πόρτα
 ῥεμόντα, μήπως βρῶ κανένα γὰ μὲ χαιρετίσῃ ἄλλ' οἴ-
 μοι! κανεὶς δὲ μὲ κτυπάει στὸ πρόσωπο. Καὶ μαραι-
 νομαὶ κάθε μέρα, καὶ πάσχω καὶ λιθῶ. Γιὰ ἰδέτε πῶς
 εἰρήνηκα, κίτρινος σὰ λιμόνι.

Ἔχω θωρὰ ἀπὸ γερὸν κορφῶνι σὰ βελόνι.

Ἔσεῖς οἱ Θεοτοκισταὶ ξέρετε πολὺ καλὰ, καὶ εἶναι πε-
 ριττὸ γὰ οἷς τὸ πῶ, ὅτι τρία πάθη ἐμένα μ' ἐφάρτατε
 καὶ μ' ἐχαρταξώσατε, ἤγουν, ὁ ἐγωῖσμός, ὁ φθόνος καὶ
 ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως. Κανέναν ἀνθρώπου ὄχι μόνο σὴν
 Κέρκυρα, ἀλλ' οὔτε εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, οὔτε εἰς ὅλο
 τὸ Κόσμον δὲν θεωρῶ ἀνώτερόν μου, καὶ διὰ τοῦτο τάβαλα
 μὲ ὄλους τοὺς Πρωτοπυργούς, διότι ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι
 ἐγὼ εἶμαι ἀνώτερος ἀπὸ ὄλους αὐτοὺς, θὰ μοῦ πῆτε καὶ
 ποῦ στηρίζομαι γὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου τόσο μεγάλο,
 ἐν ᾧ εἶμαι τόσο μικρός; Νὰ ποῦ στηρίζομαι σὲ δύο-τρεις
 μεταφράσεις πῶκαμα, εἰς τὸ Ῥήγα, τὸν ὁποῖον γράφω
 τέσσαρες φορὰς τὸ χρόνο, διότι δὲν εἶμαι ἰκανὸς γὰ γρά-
 φω περισσότερα, καὶ εἰς τὴν ῥητορεία μου ἀποκάτου ἀπὸ
 ταῖς κολώταις τοῦ Παραγῆ, ἐν ᾧ σὴν Βουλὴν δὲν ἐμί-
 λησα ποτὲ καὶ μιὰ φορὰ, ὅπου ἐτόλμησα γὰ μιλήσω, κά-
 θε δύο λέξεις, ἔλεγα μὲ διεκόπτατε καὶ μὲ διεφύδατε,
 καὶ δὲ μὲ ἀγῆσατε γὰ προχωρήσω. Ἦτοι εἶμαι τόσο ῥη-
 τορας ὅσο εἶναι καὶ τὸ Καταρίνι τῆς Βουλῆς. Εἶμαι φθο-
 νερός ὅσο δὲν εἶναι κανένας ἀνθρώπος στὸ κόσμον. Γιὰυτὸ,
 ὅταν ἰδῶ κανένα παιδὶ τοῦ Λαοῦ μὲ πολὺ πνεῦμα καὶ
 μὲ ἀληθινὴν ἰκαρότητα, προσπιθῶ μὲ κάθε τρόπον, συρρε-
 νοούμενος κρυφὰ καὶ μὲ τὸν ἀρχηγὸν μας Θεοτόκην, γὰ τὸ
 καταστρέψω. Ἐγὼ μὲ τὸ Θεοτόκην εἶμασθε ἄλλοτε ἐχθροὶ
 ἀτόμικοι, γὰτὶ ἤθελα γὰ ἦμα ἐγὼ ἀρχηγός, ἐνεκα τοῦ
 πάθους τοῦ ἐγωῖσμοῦ μου ἀλλὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα εἶμα-
 στε φίλοι, εἶμασθε συμφωνότατοι, καὶ ἐβοηθούσατε κρυ-
 φὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Εἶμασθε συμφωνότατοι εἰς τὸ ζήτημα
 ὅτι ὁ Λαὸς τῆς Κερκύρας εἶναι ἀνάξιος ἐλευθερίας, ὅτι
 αὐτὸν τὸν Λαὸν πρέπει γὰ τὸν μεταχειρίζομασθε ὡς ἀ-
 πλὸν ὄργανον τῶν παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν μας, ὅτι εἶναι
 Λαὸς ὅπου δὲ καταλαβαίνει τί τοῦ γίνεται καὶ τί φεί-
 δια ἐμεῖς οἱ δύο εἶμασθε, ὅτι πρέπει γὰ καταδιώκωμεν
 καὶ γὰ καταστρέφωμεν πᾶσαν ἰκαρότητα καὶ παιδείαν,
 τὴν ὁποῖαν ἐβλέπαμεν εἰς κάποια τέχνα τοῦ Λαοῦ, ὅτι
 πρέπει γὰ εἴμεθα ἀριστοκράται καὶ εἰς τρόπον ὥστε γὰ
 μὴ δεχώμασθε κανμίαν ἀντίρρησην εἰς ὅσα λέμε ἀπὸ κανέ-
 να, ὅτι ἐμεῖς οἱ δύο πρέπει γὰ ἀρχώμεν σὴν Κέρκυρα, καὶ
 γὰ θεωρήμασθε φαστήρες, σοφοὶ, κυχήματα τῆς Ἀνατο-
 λῆς, ἀπόδοια καὶ καταρίνια, καὶ ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλαι ἰκαρό-
 τητες, αἱ πολὺ ἀνώτεροι ἀπὸ ἡμᾶς, εἶναι τίποτε μπρο-
 στά μας.

Βλέπετε λοιπὸν ὧ ἄνδρες Θεοτοκισταὶ, πόσο σήμε-
 ρος ἤμουν πάντα μὲ τὸν ἀρχηγόν σας, ἐγὼ ὁ σήμερον

ὑπαρχηγός σας. Γελάτε βέβαια καὶ σεῖς, παμπόνηροι,
 καὶ θαυμάζετε πῶς ἐκατόρθωσα τόσα χρόνια γὰ μὲ θαυ-
 μάξῃ ὁ βλάκας Λαὸς καὶ γὰ μὲ θεωρῆ μεγάλον ἀνθρω-
 πον. Γελάω κ' ἐγὼ γὰ τὴν ἀνθρωποθυσίαν τῶν Ἑβραίων,
 καὶ τὴν συμφιλίωσιν μὲ τὸν ἀρχηγόν, καὶ θαυμάζω πῶς τὸ
 κατόρθωσα. Ἴδου πῶς τὸ κατόρθωσα: βγάρορτας ἐξ
 φοραῖς τὸ χρόνο μία ἐφημερίδα, εἰς τὴν ὅποιαν ἔλεγα
 πάντοτε ταῖς ἰδίαις ψευτιάς, παρμένας καὶ αὐταῖς ἀπὸ
 τὸν Λατὸν, περὶ ἐλευθερίας, περὶ προόδου, περὶ μεγάλης
 ιδέας καὶ τόσα ἄλλα ψέμματα τὰ ὅποια, ὅταν ἔγραφα,
 ἔσκαζα ἀπὸ τὰ γέλοιου.

Ἄλλὰ τώρα ἀρχίσατε κάποιοι τρομεροὶ διαβόλοι, ἐν-
 φνεστάτα πραγματικῶς καὶ, πρέπει γὰ τὸ παραδεχθῶ,
 ἰκαρώτεροι ἀπὸ ἐμὲ παιδιὰ τοῦ Λαοῦ, τὰ ὅποια ἀρχίσα-
 τε γὰ ἀνοίγουν τὰ ὕματα τοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἕως τῶ-
 ρα ἦτον ἀποκοιμημένος, καὶ ἀρχίζει ὁ Κόσμος γὰ ἐννοεῖ
 ποῖος εἶμαι ἐγὼ καὶ ποῖος εἶναι ὁ Θεοτόκης. Καὶ ἄλλοι-
 μονοὶ ἀπὸ μᾶς.

Τώρα πλέον ἐκύλισε ὁ τέρτζερης καὶ βρῆκε τὸ καπ-
 πάκι. Εὐρέθηκα μὲ τὸ Θεοτόκην, στὸ κέντρο μου, στὸ ση-
 μεῖόν μου. Ὁ ἴδιος κίνδυνος μᾶς ἐπαπειλεῖ, καὶ διὰ τοῦτο
 ἐδώσαμε τὸ χέρι, ἵνα βοηθηθῶμε μεταξὺ μας καὶ γὰ σω-
 θῶμεν, ἂν μπορέσωμεν. Καὶ ἐπὶ τέλους ἀγαφῶν: Ζητῶ
 ὁ ἀρχηγός μας Θεοτόκης, ζητῶ ἡ Λάτα, ζητῶ τὸ βερντε.
 Κάτω ὁ Λαὸς, κάτω ὁ Ῥήγας.

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ συνήγορος Κ. Τριβιζᾶς παρήτησε
 τὴν θέσιν ἣν εἶχε ὡς μέλος τοῦ ἀδελφικοῦ τοῦ ἐνταῦθα
 Πτωχοκομείου. Ἐκπληροῦντες δημοσιογραφικὸν καθήκον καὶ
 ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰ ἐν τῷ Πτωχοκομείῳ ἐνδιατώμενα
 δυστυχεῖ ὄντα, παρακαλοῦμε τὸν Κ. Νομάρχην γὰ μὴ
 δεχθῆ τὴν παραίτησιν τοῦ Κ. Τριβιζᾶ ὅστις δύναται διὰ
 τῆς πείρας καὶ τῶν γνώσεών του γὰ παράσχῃ σπουδαίαν ὑ-
 πηρεσίαν εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο Καταστήμα καὶ εἰς
 τὴν διαρρύθμισιν τῆς διοικήσεώς του ἣτις τυγχάνει ἀθλιο-
 τάτην.

— Τὴν περασμένη Δευτέρα, ἐπειτα ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ νίκη
 τῶν Θεοτοκιστῶν, ὁ δεσιμώτατος Παπα-Βούργαρος ἀναψε
 μπροστὰ στὸν Ἅγιον ἕνα τσιγάρον μὲ ἕνα στεφάνι ἀπὸ βέρδε.
 Τὶ ἤθελες παπᾶ μου, ποῦ τὴν εὐχή σου γὰ ἔχω, γὰ ἀποδεί-
 ξῃς μὲ αὐτό; Ἦθελες γὰ ἀποδείξῃς ὅτι καὶ ὁ Ἅγιος ἀνα-
 κατόνηκε στὰ δημαρχικά σας; Ἦθελες γὰ ἀποδείξῃς ὅτι
 μόνον οἱ Θεοτοκισταὶ σέβονται τὸν Ἅγιον καὶ ὁ Λαὸς τῆς
 ἐλῆας ὄχι; Ἦθελες, μὲ ἄλλα λόγια, γὰ κἀμῆς κομματάρ-
 χη καὶ τὴν θρησκείαν! τὴν ὁποῖαν ὄλη ἡ Κέρκυρα καὶ ὄλο
 τὸ ἔθνος λατρεύει; Δὲ φοβάσθε ἡ πανοσιότη σου, ἄς τὸ
 πούμε ἔτσι, καὶ οἱ Θεοτοκιστὰδες σου μὴ στείλῃ ὁ Μέγας
 Ἅγιος φωτιὰ γὰ σὰς κἀψῃ σάν τὸ Πιζάνη, ἀφοῦ ἤθελήσατε
 γὰ ἐξευτελίσετε τὸ Ἱερόν του Λειψάνο; Προσέξτε, σοῦ λέω,
 καλὰ, γὰτὶ ὄλα κ' ὄλα, ἀλλὰ ὁ εὐσεβὴς Λαὸς τῆς Κερκύ-
 ρας δὲν ἔχει ὄρεξ, γὰ τὸν περιελάτῃ εἰς ὅτι ἔχει ἱερόν καὶ σε-
 βιστόν, ὄλα οἱ ὀσεβεῖς, θέλου γὰ τὰ κἀμουν κομματικά!
 καὶ βουλεῖσάδες, ἐκὶ τῆς κληρονομικῆς ὀσεβείας, καὶ γυ-
 ναῖκες καὶ παῖδά, καὶ τὰ Ἅγια! ἀναίσθητοι ποῦ θὰ φθά-
 σετε;